

עוד חזר הזמורם

אגדה לילדים

הדמות והמקומות שבסיפורו פרי הדמיון הם וכל המוצא באגדה זו פרטיהם או רמזים לתרחש במקומותינו, עשו זה את על אחריותו בלבד.

פרק שלישי - מרבד רוגש בעמק

ערב ירד על גבעות האיזמרג.

בעמק האפלולי, ליד המעיין נתלו אלפי גחליליות על צמרות העצים, ושטפו את העמק באור נגוראות. כר הדשא הירוק הפך למרבד רוגש של וחשים וקளות. דרי הגבעות התיצבו בהמונים לאסיפה.

ממרום מושבו על עץ החרוב נייר הינשוף הזקן את כנפיו ברוב חשיבות והכרזין:

"שקט! הס! דרי הגבעות היקרים! בעוד לילות מספר יורחת עם וחיה מי יזכה לשבת תחת עץ הזית הזקן על הגבעה הנישאה. כל הרוצה לטען לו כוותנו, יבוא נא אל הרחבה ויטען בפני האסיפה!"

אל הרחבה קיפץ קרפדייל, והוא מלא עוזו ומרץ שלא בהרגל.

"אני! אני! שמעו את דברי! שרוו, הבטו וראו, מה נאו גבעות האיזמרג! כי חמישה מהזרי המה عملתי וטרחתי, והנה, גבעות האיזמרג פורחות הן, ודרכן שלולים ושביעי רצון, ולא רק הם, כי אף עם הסוס המודיע באתי בדברים, ייחדו סיכמו להיות הברים. הכו לי, ואוסף לשבת תחת עץ הזית, כי אני קרפדייל, בן עץ הלבינה, מעשי הרים מי יספר, מי יימנה?!"

חיך קרפדייל את חיוו הרחב, لقد לו זובות תועה וקיפץ לאחר אל קרכבת עץ הבrosso... הבrosso נרתע ממנו בכלה.

"מה לך הבrosso, כי תיסוג?" – שאל קרפדייל בתמייה "דעתית את אשר עשית." – ענה הבrosso בחיל ואצטראובלוי רועדים בחורה. – "קול שישי אхи הבrossoים זועקים אליו מן השדרה...." קרכורו של קרפדייל הפך לצוחה נואשת. – "זה לא אני!!! זה לא אני!!! ובכלל... גם לא ידעת!!!"

קול זומוں עז נשמע ברוחבה, עת פרצה שנונית ביעף אל מעגל האור, עיניה רושפות ברקים. "זו בדיקת הבעה!!!! מה פרוש לא ידעת?!"

זוממה הדבורה בכעס כשהיא מביה עף ופונה אל האסיפה.

"איזה דרי הגבעות! שומה עליינו לדעת מה צוּפֵן המחר. הן ידעתם כי גבעות האיזמרג, תפארת המרחבים הן, ותושביהן היו עד כה בשלווה ונועם. אך אם לא נקדמים להבט סכיב, אפשר כי לא יוסיפו הגבעות לשיקוט כתbatchילה."

הידעתם כי מנהת הנשרים הענק המשתרע לציד הגבעות מאיים להחריד את מנוחתנו?!"

לפתע חלף צל כבד מעלי שמי העמק וקהל משק כנפיו החריש את אזני הנאספים.

"הנה! אוזניים השומעות! אם לא נשכל להקדים עשות, איז לא נדע מונע עת ירעמו כנפי הנשרים מעלה ראשינו! והנה, מי עוד לא ידע כי מבקש האריה מן המורה להקים בשיפולי היבועות את מכלאת תרגול-הקרב הסוררים, אשר גון נוצותיהם כעון הזית? פגיעה המכלאה רעה היא – שאון ומஹמה תביא עליינו, וצחנתה תבאיש את ריח הגבעות."

הדברה אספה את כנפיו, והנימה עוף אל מול עדת הצפרדעים.

"ואילו אתה, קרפדייל אשר על הגבעה, מה בפיק? כל הימים מתחת עץ הזית רבעת, ואז זובים היו לך לטרף!"

שוב הגביה הדבורה עוף זומוں עז בפייה.

"ומי ידע את שדות הצוף אשר הבתיה לדרי הגבעות לצורך תנובת הדבש לימייהם הבאים.

מי ידע כי בעת בה שלח האריה את יד ימינו, שועל פרזות שמו, להעניק את שדות הצוף לנבעות, בשל הקרפם במרוץ נגד הסוס המודיע מון המרחבים.

אשר על כן לוחכים היום סוטי המרחבים את פרחי שדות הצוף שלנו ואת תנובתם, ואנחנו? עינינו כלות!"

הומות התגבר.

"ומי היה הסוס המודיע? האם חבר הוא ורעד כל חיה וצפרדעים?... פתפות ביitem! סיפורו הראשונים!

הן כאן, ממש בלב הגבעות עוז שוכנת גדרת הסיטייהם, ולנו אין בה כל דרישת רגל אף כי בקרובנו היא, בלתי אם יויאל הסוס להתריר לגוריינו הרכים לבקר באורות-הגדעת לעמץ יקנו מעט פרורי דעה בקרב סייחוי.

אחיה היקרים! דבורים עמלות הנו, אחיהו ואני, דבש לרובי דעת ליז'ין, אך גם עזקן דעת לשולח כדי לדרש את אשר לדרי הגבעות הוא. מן הגבעה הנישאה נוכל להרחק ראות, להקדים, ולמגר את כל הרעות."

מתוך עדת הצפרדעים עללה קול קרכור נזעם.

קרפדייל הזרק והתנפח מלוא קומתו הצחבה, עיניו העגולות הצטמצמו לכדי סדקים מאיים.

"שנונית פטפנתית! כל זומויריך אייולת ואין בהם תוחלת! מעשיים הם רבים, אך אומם את פולת?!"